

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 436/2012-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. L. P., Ž., zastúpeného JUDr. M. P., Ž., vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaniach vedených Okresným súdom Žilina pod sp. zn. 7 C 154/2003 a Krajským súdom v Žiline pod sp. zn. 5 Co 152/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. L. P. odmieta pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. augusta 2012 doručená sťažnosť Ing. L. P., Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej „listina“), ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaniach vedených Okresným súdom Žilina (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn.

7 C 154/2003 a Krajským súdom v Žiline (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 5 Co 152/2012. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 24. augusta 2012.

Zo sťažnosti vyplýva, že rozsudkom okresného súdu sp. zn. 7 C 154/2003 zo 16. januára 2012 bol sťažovateľ ako žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobcovi 12 056 € s 8 % ročným úrokom z omeškania počítaným od 15. decembra 2004 do zaplatenia. Na základe odvolania sťažovateľa rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Co 152/2012 z 30. júla 2012 bol rozsudok okresného súdu potvrdený. Rozsudok krajského súdu bol sťažovateľovi doručený 6. augusta 2012.

Podľa názoru sťažovateľa krajský súd porušil jeho základné právo na prerokovanie a rozhodnutie veci v jeho prítomnosti podľa čl. 38 ods. 2 listiny, resp. čl. 48 ods. 2 ústavy. Konal a rozhodol v jeho neprítomnosti napriek skutkovej a právnej zložitosti veci. Porušil tým ustanovenie § 214 ods. 1 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak to vyžaduje dôležitý verejný záujem. S použitím § 1 Občianskeho súdneho poriadku to znamená, že odvolací súd nariadi pojednávanie vždy, ak to vyžaduje spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov konania.

K porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zo strany okresného súdu a krajského súdu došlo tým, že tieto súdy rozhodli v rozpore so zásadou spravodlivosti. Odôvodnenie rozsudku krajského súdu je nedostačujúce a neobsahuje spôsob, akým sa vysporiadal s námietkami sťažovateľa a s jeho odvolacími dôvodmi. Nerešpektovanie práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia je odňatím možnosti konať pred súdom a zároveň znamená porušenie práva na spravodlivé súdne konanie. Napadnuté rozsudky predstavujú typické „znalecké rozhodnutie“, keďže sa všeobecné súdy opierali pri určení výšky plnenia o znalecký posudok, avšak ignorovali odborné pripomienky sťažovateľa a vyjadrenie iného znalca.

Sťažovateľ navrhol vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy, listiny a dohovoru v konaniach vedených okresným súdom pod

sp. zn. 7 C 154/2003 a krajským súdom pod sp. zn. 5 Co 152/2012 s tým, aby bol rozsudok krajského súdu z 30. júla 2012 zrušený. Požaduje tiež priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v sume 10 000 € od krajského súdu a rovnako aj náhradu trov právneho zastúpenia v sume 323,50 €.

Podľa zistenia ústavného súdu s'ťažovateľ podal 24. augusta 2012 dovolanie proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 5 Co 152/2012 z 30. júla 2012.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o s'ťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Na rozhodnutie o s'ťažnosti nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

Proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 7 C 154/2003 zo 16. januára 2012 bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam mal krajský súd v rámci odvolacieho konania. Tým je zároveň vylúčená vo vzťahu voči okresnému súdu právomoc ústavného súdu. Treba poznamenať, že právo podať odvolanie sťažovateľ aj využil.

Obdobná je situácia aj vo vzťahu voči konaniu vedenému krajským súdom pod sp. zn. 5 Co 152/2012.

Podľa zistenia ústavného súdu podal sťažovateľ proti rozsudku krajského súdu z 30. júla 2012 dovolanie, a to 24. augusta 2012. Preto i v tomto prípade právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa má všeobecný súd, a to Najvyšší súd Slovenskej republiky v rámci dovolacieho konania, čo takisto vylučuje právomoc ústavného súdu.

Ústavný súd v uvedenej súvislosti ešte dodáva, že sťažnostné námietky sťažovateľa sú formulované v tom zmysle, že postupom všeobecných súdov mu bola odňatá možnosť konať vo veci, čo zodpovedá ustanoveniu § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku v súvislosti s prípustnosťou dovolania proti rozsudku krajského súdu.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. októbra 2012